

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflor@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2063	Τὰ ἅγια Θεοφάνεια (Ματθ. 3,13-17) Σάββατο 6 Ἰανουαρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Βαπτίζεται ὁ Ἄναμάρτητος!

«Καὶ βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος» (Ματθ. 3,16)

Μεγάλη, ἀγαπητοί μου, καὶ ἐπίσημη ἑορτή σήμερα, ἑορτή ποὺ παλαιὰ ἦταν συνδεμένη μὲ τὴν ἑορτή τῶν Χριστουγέννων. Εἶνε μακρὰ ἢ σημερινὴ ἀκολουθία, ἐν τούτοις εἶνε ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε· ἐγὼ τοῦλάχιστον **δὲν ἐννοῶ θεῖα λειτουργία χωρὶς κήρυγμα.**

Τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων ἀκούσαμε τὸ «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14). Μετὰ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες τὸ Θεῖο Βρέφος πῆρε τὸ ὄνομα *Ἰησοῦς*. Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ στὴν Αἴγυπτο· εἶνε ὁ πρῶτος πρόσφυγας. Ὅταν πέθανε ὁ Ἡρώδης ἐπέστρεψε στὴν Ἱερὰ Γῆ, ἀλλὰ ἐγκαταστάθηκε στὴ Ναζαρέτ καὶ γι' αὐτὸ ἐπωνομάστηκε *Ναζωραῖος* (Ματθ. 2,23· 26,71 κ.ά.). Ὑστερα βλέπουμε τὸ Χριστὸ σὲ ἡλικία 12 ἐτῶν μαζί μὲ τὴν Παναγία Μητέρα του στὰ Ἱεροσόλυμα στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντος. Καὶ μετὰ, μὲ ἓνα χρονικὸ ἄλλα, τὸν βλέπουμε ἀπότομα **σὲ ἡλικία 30 ἐτῶν στὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου.** Καὶ ἔρχεται ἢ ἀπιστία καὶ μᾶς ἀπευθύνει τὸ ἐρώτημα·

–**Ποῦ ἦταν ὁ Χριστὸς ἀπὸ 12 μέχρι 30 ἐτῶν; πῆγε σὶς Ἰνδίες;** ἐκεῖ ἔμαθε αὐτὰ ποὺ δίδαξε.

Τί ἀπαντοῦμε; **Αὐτὸ εἶνε ψέμα,** ἀπ' τὰ χοντρά ἐκεῖνα ψέματα τῆς ἀπιστίας. Τὸ διαψεύδουν οἱ ἴδιοι οἱ συμπατριῶτες τοῦ Κυρίου μας. Ὁ Χριστὸς, ὅπως εἶπαμε, βρισκόταν στὴ Ναζαρέτ. Τὸ χωριὸ ἦταν μικρὸ καὶ τίποτα δὲν ἔμενε ἄγνωστο. Ἀναφέρω ὡς παράδειγμα, ὅτι κ' ἐγὼ κατάγομαι ἀπὸ ἓνα μικρὸ χωριὸ, ἔφυγα ἀπὸ ἑκεῖ νέος, καὶ στὸ μεγάλο διάστημα τῆς μετέπειτα περιπετειώδους ζωῆς μου μόνο μία ἢ δύο φορές ἐπισκέφθηκα τὸ χωριὸ. Καὶ ὅμως· ἂν πάτε ἐκεῖ, ποὺ μὲ γνώρισαν ὡς παιδί, καὶ ρωτήσετε ὅποιονδήποτε, θὰ σᾶς πῆ καταλεπτῶς ποῦ βρισκόμουν καὶ τί ἔκανα. Δὲν λησμονοῦν στὰ μικρὰ χωριά τοὺς ἀνθρώπους ποὺ φεύγουν, ἀλλὰ μ' ἓνα στοργικὸ βλέμμα παρακολουθοῦν τὰ βήματα ὄλων καὶ ξέρουν ποῦ βρί-

σκονταί. Ἔτσι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ναζαρέτ γνώριζαν πολὺ καλὰ ποῦ ἦταν ὁ Ἰησοῦς. Γι' αὐτὸ, ὅταν ὕστερα πῆγε ὁ ἴδιος ἐκεῖ καὶ δίδασκε, οἱ Ναζαρηνοὶ τὸν κοίταζαν, τὸν ἄκουγαν κ' ἔλεγαν ὅλοι μ' ἓνα στόμα· Πῶς αὐτὸς ξέρει γράμματα, ἀφοῦ δὲν πῆγε σχολεῖο; (βλ. Ἰω. 7,15). Οἱ συγχωριανοὶ τοῦ λοιπὸν βεβαιώνουν μ' αὐτὰ ποὺ λένε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔφυγε ἀπ' τὴ Ναζαρέτ.

Καὶ ποῦ ἦταν λοιπόν; Ὅπως ὑπῆρξε πρῶτος πρόσφυγας, ἔτσι ἔγινε καὶ πρῶτος **ἐργάτης.** Τὸν ἤξεραν ὅλοι ὡς «τέκτονα», μαραγκό (Μάρκ. 6,3), καὶ «*υἱὸν τοῦ τέκτονος*» (Ματθ. 13,55). Δούλευε στὸ ξυλουργεῖο τοῦ δικαίου Ἰωσήφ· κατασκεύαζε ἄροτρα καὶ ἔπιπλα, γιὰ νὰ ζήσει αὐτὸς καὶ ἡ ἀγία του Μητέρα. Ἐκεῖ ἐργάστηκε ἀπὸ 12 ἐτῶν, ἀφ' ὅτου τὸν εἶδαν στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντος.

Ὑστερα ἀπὸ 18 χρόνια, στὸ τριακοστὸ ἔτος τῆς ἡλικίας του, τὸν βλέπουμε τώρα στὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου. **Ἔρχεται νὰ βαπτισθῆ.**

Ἐδῶ ὅμως γεννᾶται ἄλλη ἀπορία·

–Βαπτίζονται οἱ ἁμαρτωλοὶ, μὰ ὁ Χριστὸς ἦταν ἀναμάρτητος· **γιατί νὰ βαπτισθῆ;** Ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ· γιατί βαπτίζονται; τί ἁμαρτίες ἔχουν;

Τὰ μικρὰ παιδιὰ βαπτίζονται ὄχι γιατί ἔχουν προσωπικὲς ἁμαρτίες, ἀλλὰ γιατί σύμφωνα μὲ τὴν πίστι μας κάθε παιδάκι ποὺ γεννιέται δὲν εἶνε ἄγγελος, φέρει τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, καὶ βαπτίζεται γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ αὐτό.

–Καλὰ τὰ ἄλλα βρέφη, ἀλλὰ **τὸ Θεῖο Βρέφος** δὲν γεννήθηκε μὲ φυσικὸ τρόπο· γεννήθηκε μὲ τρόπο ὑπερφυσικό, ἄρα εἶνε ἀπηλλαγμένο ὄχι μόνο ἀπὸ προσωπικὰ ἁμαρτήματα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ προπατορικὸ. Τότε γιατί βαπτίσθηκε;

Γιὰ πολλοὺς λόγους, καὶ κυρίως γιὰ νὰ ἀποκαλυφθῆ **τὸ μυστήριον τῆς ἁγίας Τριάδος** καὶ νὰ δοθῆ ἡ μαρτυρία ὅτι **ὁ Ἰησοῦς,** ποὺ τώρα ἄρχιζε τὸ δημόσιο ἔργο του, **εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς** ὁ ἀπεσταλμένος νὰ σώσῃ τὸν κόσμον.

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο βεβαιώνει ὄντως, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ἁμαρτίες· «*Καὶ βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθύς ἀπὸ τοῦ ὕδατος*» (Ματθ. 3,16). Τὸ λέει μὲ μία λέξι, τὴ λέξι «*εὐθύς*»· ὅταν δηλαδὴ βαπτίσθηκε ὁ Χριστὸς, βγήκε ἀμέσως ἀπ' τὸ νερό. Γιατί βγήκε ἀμέσως; Γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε πρέπει νὰ γνωρίζουμε τὰ ἐξῆς.

Ὅταν παρουσιάστηκε ὁ Πρόδρομος καὶ ἔστησε τὸ βῆμα του στὶς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνου, λόγῳ τῆς ἀσκητικῆς του φυσιογνωμίας καὶ τοῦ ζωηροῦ καὶ ἐπαναστατικοῦ του κηρύγματος, ἔγινε μαγνήτης ποὺ εἴλκυσε κοντὰ του πλήθη· μικροὶ - μεγάλοι, πλούσιοι - φτωχοί, ἄντρες - γυναῖκες, ἐπίσημοι - ἄσημοι. Ὁ Ἰωάννης βάπτισε συνεχῶς. Ὁ καθένας ἔβγαζε τὰ ρούχα του, ἔμπαινε μέσα στὸ νερὸ γυμνὸς - κατάγυμνος, ἐκεῖ ἔμενε καί, βουτηγμένος μέχρι τὸν ὦμο ὅπως ἦταν, ἔλεγε τ' ἁμαρτήματά του στὸν ὑπέροχο ἐκεῖνο πνευματικὸ πατέρα. Ἄν εἶχε νὰ πῆ πολλά, ἔμενε περισσότερη ὥρα· ἄλλος δέκα λεπτά, ἄλλος μισὴ ὥρα, ἄλλος μία ὥρα· οἱ μεγάλοι ἁμαρτωλοὶ, γυναῖκες καὶ ἄντρες, περισσότερο. Ἐξωμολογοῦντο κλαίγοντας καὶ **ἔσμιγαν τὰ δάκρυα μὲ τὰ ρεῖθρα** τοῦ Ἰορδάνου.

Πέρασαν ἔτσι χιλιάδες ἄνθρωποι. Ἐνας μόνο, ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, **μόλις μπῆκε βγήκε**· «*ἀνέβη εὐθύς ἀπὸ τοῦ ὕδατος*», λέει. Γιατί βγήκε; **Ἦταν ἀναμάρτητος**, δὲν εἶχε τίποτα νὰ πῆ· τί νὰ πῆ;

Τότε λοιπὸν γιατί βαπτίσθηκε;

✓ Ὁ Χριστὸς **μέχρι τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ἔνας ἄγνωστος ἐργάτης**. Ποιὸς τοῦ ἔδινε σημασία; Κανείς. Δὲν ἦταν φαρισαῖος, δὲν ἦταν ἑσασαῖος, δὲν ἦταν ἀρχιερεὺς μὲ λαμπρὴ στολή, δὲν ἦταν ἀξιωματοῦχος. Καὶ ὅμως· ὅταν πῆγε ἐκεῖ στὸν Ἰορδάνη, τότε –ἂς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι– **ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω**» (Ψαλμ. 113,3). Ἄστραψε φῶς, ἀνοιξαν τὰ οὐράνια, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς νὰ λέη «*Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα*» (Ματθ. 3,17). Τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἀφοῦ κατέβηκε ἐπάνω στὸν Ἰησοῦ «*ἐν εἶδει περισσεῶς ἐβεβαίου τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές*» (ἀπολυτ.). Τώρα **ὁ Οὐρανὸς τὸν συνιστᾷ ἐν θριάμβῳ πανηγυρικῶς**, κι ἀκοῦνε ὅλοι.

✓ Τὴν ἡμέρα αὐτὴ, ἀγαπητοί μου, κατὰ τὴ βάπτισι τοῦ Χριστοῦ φανερώθηκε στὸν κόσμον **τὸ μυστήριον τῆς ἁγίας Τριάδος**· ὁ Πατὴρ μαρτυρεῖ, ὁ Υἱὸς βαπτίζεται, τὸ Πνεῦμα κατέρχεται καὶ μένει ἐπάνω σ' αὐτόν (βλ. 1ω. 1,32-33).

Ἐδῶ διαφέρουμε οἱ ὀρθόδοξοι ἀπ' ὅλα τὰ θρησκευόμενα· οἱ Τοῦρκοι ἔχουν θεὸ τὸν Ἀλλάχ, οἱ Ἰνδοὶ ἄλλον, οἱ Ἰάπωνες ἄλλον καὶ οὕτω κα-

θεξῆς. Ὁ ὀρθόδοξος Χριστιανὸς πιστεύει εἰς Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, εἰς μίαν Θεότητα ἐν τρισὶ Προσώποις. Ὡ μυστήριον!

Ἐδῶ ὅμως ἔρχεται ἡ ἀνθρώπινη λογικὴ καὶ λέει· **Πῶς τὸ ἓνα εἶνε τρία**; εἶνε ποτὲ δυνατόν;... Πόσες φορές τὸ ἄκουσα αὐτὸ καὶ στὴν Ἀθήνα καὶ ἀλλοῦ! Κ' ἐσεῖς θὰ τὸ ἔχετε ἀκούσει. «Μπόσικα πράγματα», ὅπως εἶπε κάποιος στὸ Μακρυγιάννη χλευάζοντας.

Ὁ ἄγνος αὐτὸς ἤρωας δέχτηκε στὸ σπῆτι τοῦ κάποιον ξένο. Πρὶν καθίσουν στὸ τραπέζι **ὁ Μακρυγιάννης** ἔκανε τὸ σταυρὸ του καὶ εὐχήθηκε «*ἡ ἁγία Τριάς νὰ μᾶς σώσῃ*». Ὁ Εὐρωπαῖος γέλασε εἰρωνικά. Τότε ὁ Μακρυγιάννης τοῦ λέει· «Ὅλα τὰ ἀνέχομαι, μὰ ἀσέβεια στὴν ἁγία Τριάδα δὲν ἐπιτρέπω· σήκω καὶ φύγε ἀπ' τὸ σπῆτι μου, μὴ μοῦ μαγαρίζεις τὸ τραπέζι!

Τέτοιοι ἦταν οἱ ἤρωες τῆς φυλῆς, πίστευαν. Γι' αὐτὸ καὶ **τὸ Σύνταγμά** μας –μοναδικὸ στὸν κόσμον– ἀρχίζει μὲ τὴν ἐπικεφαλίδα «*Εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος*». Λὲς καὶ εἶνε θεῖα λειτουργία.

Ἄγία Τριάς, τὸ μέγα μυστήριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖο διακρίνεσαι ἂν πιστεύῃς στὴν Ὀρθόδοξο πίστι. Μὰ οἱ ἄπιστοι ἐπιμένουν· Πῶς τὸ ἓνα εἶνε τρία; * Τοὺς ἀπαντᾷ **ἡ ψυχολογία**. Ὁ ἄνθρωπος, λέει, κυρίως εἶνε **ψυχὴ**. Καὶ ἡ ψυχὴ σκέπτεται, αἰσθάνεται, ἐνεργεῖ. Σκέπτομαι - αἰσθάνομαι - ἐνεργῶ, ἰδοὺ **ἡ τρίφωτη λαμπάδα**. Σκέψις - αἴσθημα - ἐνέργεια εἶνε τὸ τριπλὸ βάθος τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ εἶνε μέσα στὴν μία καὶ ἀδιαιρέτη ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ ψυχὴ λέγεται εἰκόνα τοῦ Θεοῦ· κάθε ψυχὴ ἔχει στὸ βάθος τῆς ἐντυπωμένη τῆ σφραγίδα τῆς ἁγίας Τριάδος.

* Ἀπαντᾷ καὶ **ἡ φυσικὴ** μὲ ἓνα καταπληκτικὸ παράδειγμα. Τὸ **ἄτομον** εἶνε ἓνα. Ἐὰν ὅμως γίνῃ σχάσις τοῦ ἀτόμου, τότε κατὰ ἓνα περίεργον τρόπο ἐκλύονται **τρεῖς λάμψεις**· τὰ τρία γίνονται ἐννέα, τὰ ἐννέα γίνονται εἰκοσιεπτὰ, καὶ οὕτω καθεξῆς. Καὶ στὰ ἄψυχα λοιπὸν ἄτομα ὑπάρχει μέσα ἡ σφραγίδα τῆς ἁγίας Τριάδος.

Καὶ τελειῶνω, ἀγαπητοί μου, ὑπενθυμίζοντας τὸ γνωστὸ ἐκεῖνο ἀνέκδοτο τοῦ ὁμωνύμου μου ἀγίου, τοῦ ὁποίου ἀναξίως φέρω τὸ ὄνομα. Ὁ **ἱερὸς Αὐγουστῖνος**, ἐρευνώντας τὸ μυστήριον τῆς Θεότητος ζαλίστηκε καὶ σταμάτησε. Διδάχθηκε δὲ τότε στὴν ἀκροθαλασσιὰ ἀπὸ ἓνα παιδάκι, ποὺ ἦταν ἄγγελος, ὅτι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς εἶνε πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ συλλάβῃ τὸ μυστήριον τῆς ἁγίας Τριάδος.

Δόξα Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι!

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν 1. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης [τὸν παλαιό] τὸ Σάββατον 6-1-1968 πρῶν μὲ ἄλλο τίτλον. Καταγραφή καὶ σύντημις 3-12-2017.

Τὸ φυλλάδιον διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸν Σύλλογον Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυον στὸν ἰστότοπον: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 933 ²	Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα (Ματθ. 4,12-17) 14 Ἰανουαρίου 2018 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Τὰ τρία βαπτίσματα

«Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 4,17)

Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, ὄλοι οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ γίναμε μέλη τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ ἱερὸ βάπτισμα. Μεγάλο τὸ μυστήριον αὐτὸ καὶ σπουδαία ἡ σημασία του, ὅπως ἐξηγήσαμε ἄλλοτε. Ἀναγεννᾷ καὶ λευκαίνει τὴν ψυχὴ, τὴν καθαρίζει ἀπὸ τὸ προπατορικὸ καὶ κάθε ἄλλο προσωπικὸ ἁμάρτημα. Γεννᾶται ὁμως τὸ ἐρώτημα· Τί γίνεται μετὰ τὸ βάπτισμα; Διατηροῦμε τὴν καθαρότητα ποῦ μᾶς χάρισε τὸ θεῖο αὐτὸ λουτρό;

Τὰ παιδιά –καὶ οἱ μεγάλοι– ποῦ βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἱερὰ κολυμβήθρα μετὰ τὸ βάπτισμα πρέπει νὰ ζήσουν μιὰ ἀναμάρτητη ζωὴ. Πρέπει νὰ κρατήσουν λευκὸ, καθαρὸ, ἀπαστράπτοντα σὰν τὸ χιόνι τὸ ἔνδυμα τοῦ βαπτίσματος. Ποιὸς ὅμως μπορεῖ νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτό; Κι ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε ἀνθρωπίνως ἀδύνατο, τί γίνεται ὅταν μετὰ τὸ βάπτισμα ὁ Χριστιανὸς ἁμαρτήσῃ; Εἶνε πράγματι μεγάλο τὸ κακό. Καταλογίζεται σοβαρά. Ἀλλιῶς κανονίζει ἡ Ἐκκλησία τὰ πρὸ τοῦ βαπτίσματος καὶ ἀλλιῶς τὰ μετὰ τὸ βάπτισμα ἁμαρτήματα. Στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία ὑπῆρχε καὶ μιὰ γνώμη, ποῦ ὑποστήριξαν ὠρισμένοι θεολόγοι, ὅτι ἐὰν ἁμαρτήσῃ κάποιος μετὰ τὸ βάπτισμα δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὸν συγχώρησις. Ἀλλὰ τὴ γνώμη αὐτὴ δὲν τὴν δέχθηκε ἡ Ἐκκλησία, καὶ κατεδίκασε αὐτοὺς ποῦ τὴν ὑποστήριζαν.

Γιὰ τὰ ἁμαρτήματα μετὰ τὸ βάπτισμα ὠρισε ἡ Ἐκκλησία ἓνα ἄλλο δεύτερο βάπτισμα. Αὐτὸ εἶνε γιὰ ὄλους τοὺς πιστοὺς ἀπὸ ἑκεῖ καὶ πέρα. Τὰ μικρὰ παιδιά καὶ ὄλοι οἱ νεοφώτιστοι περνοῦν ἀπὸ τὴν πρώτη κολυμβήθρα καὶ βγαίνουν ἄγγελοι. Μετὰ ὅμως χρειάζεται ἄλλη κάθαρσις. Ὅλοι ἐμεῖς, ἀπὸ ἑπτὰ χρονῶν παιδιά –γιατὶ ἀπὸ τότε πονηρεύεται ὁ ἄνθρω-

πος–, μέχρι τὸν ἀσπρομάλλη γέροντα, ὄλοι μας πρέπει νὰ περάσουμε κι ἀπὸ μιὰ ἄλλη κολυμβήθρα. Ποιά εἶν' αὐτή; Εἶνε τὸ ἄλλο μυστήριον, ποῦ ἴδρυσε ὁ Κύριος μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου «Μετανοεῖτε» (Ματθ. 4,17). Τὸ ἴδρυσε καὶ μὲ τὰ ἄλλα λόγια ποῦ εἶπε στοὺς ἀποστόλους· «Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινῶν ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς...» (Ἰω. 20,22). Εἶνε τὸ μυστήριον ποῦ δὲν παραδέχονται οἱ προτεστάντες καὶ ἀπορρίπτουν οἱ χιλιασταί. Εἶνε τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως. Σ' αὐτὸ πρέπει κάθε Χριστιανὸς νὰ προσέρχεται μετὰ τὸ βάπτισμα.

Ἐὰν τὸ βάπτισμα σβήνῃ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησις σβήνει τὰ προσωπικά μας ἁμαρτήματα. Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ τὰ μετρήσῃ αὐτά; Εὐκολώτερο εἶνε νὰ μετρήσῃ τις τρίχες τῆς κεφαλῆς σου ἢ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης ἢ τις σταγόνες τῶν ὠκεανῶν, παρὰ τὰ ἁμαρτήματά σου καὶ τὰ ἁμαρτήματα ὅλης αὐτῆς τῆς γενεᾶς. **Ἔχεις λοιπὸν ἀνάγκη μετανοίας**· ἔτσι εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ προσέρχῃς στὸ μυστήριον αὐτό.

–Γιὰ ποιὸ λόγο; Ἐγὼ δὲν κάνω τίποτε κακό...

Δὲν κάνεις τίποτε; Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη μετανοίας, ἀδέρφια μου, γι' αὐτὰ ποῦ περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλό μας, γιὰ τοὺς αἰσχροὺς καὶ τόσοις ἄλλους λογισμοὺς; Μὰ ὅλα ξεκινοῦν ἀπ' τὸ μυαλό. Αὐτὸς ποῦ μισεῖ λ.χ., δὲν χρειάζεται νὰ πάρῃ τὸ μαχαίρι καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄλλο γιὰ νὰ ποῦμε ὅτι ἁμαρτήσῃ· διότι καὶ «ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστίν...» (Ἀ' Ἰω. 3,15). Καὶ ὁ ἐμβλέψας γυναῖκα μὲ βλέμμα πονηρὸ, λέει ὁ Χριστός, κι αὐτὸς ἔκανε τὴν ἁμαρτία μέσα στὴν ψυχὴ του (βλ. Ματθ. 5,28). Ἔχουμε λοιπὸν ἀνάγκη μετανοίας γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς λογισμοὺς, γιὰ τοὺς ὄρκους, τὶς

βλαστήμιες, τὰ ἄπρεπα λόγια (ψέματα, συκοφαντίες, κατακρίσεις) – πόσα ἁμαρτήματα δὲν κάνει ἡ γλῶσσα! Ἔχουμε ἀνάγκη μετανοίας γιὰ τὶς πορνείες, τὶς μοιχεῖες, τὶς κλοπές, τὴ σατανικὴ μαγεία, τὶς ἀδικίες, τὶς ἀρπαγές ποὺ κάνουμε, γιὰ τὸ αἷμα τῶν ἀθῶων... Ἐδῶ ὁμως ἀκούω διαμαρτυρία:

–Ἐμεῖς **δὲν κάναμε κανένα φόνο**, δὲν βάψαμε τὰ χέρια μας μὲ αἷμα...

Λάθος κάνετε. Ἄν ἓνας ἄγγελος πάρη ζυγαριά, θὰ δῆτε πόσοι φονιάδες θὰ βρεθοῦν.

–Φονιάδες; Ἐμεῖς δὲν σφάζουμε οὔτε κόττα!...

Καὶ ὁμως! Ἀνατριχιάζουμε τὶς μέρες αὐτὲς ὅταν ἀκοῦμε, ὅτι ὁ Ἡρώδης πῆρε τὸ μαχαίρι κ' ἔκοψε σὰν τὰ πράσα, τὰ θέρισε σὰν τὰ στάχυα, δεκατέσσερις χιλιάδες νήπια. Ὁ Ἡρώδης τότε δεκατέσσερις χιλιάδες. Σήμερα ἐμεῖς;... Μοῦ ἔρχεται νὰ σταματήσω. Γιατὶ θὰ τὸ πῶ, ἀλλὰ ποιός θ' ἀκούσῃ; Ὁ Ἡρώδης, ποὺ δὲν πίστευε, ἔσφαξε τότε δεκατέσσερις χιλιάδες νήπια. Κ' ἐμεῖς σήμερα; ἀσυγκρίτως περισσότερα! Δὲν εἶνε τίποτα τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ἔσφαξαν οἱ ἐχθροί, Τοῦρκοι καὶ Βούλγαροι. Ποῦ νὰ τὸ πῆς, ὅτι οἱ γονεῖς, ἡ μάνα κι ὁ πατέρας, ξερρίζωσαν μέσ' ἀπ' τὰ σπλάχνα τους τὰ λουλούδια τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὶς ἐκτρώσεις! Κι ὁμως αὐτοὶ λέγονται χριστιανοί, ἔρχονται στὴν ἐκκλησία καὶ τολμοῦν καὶ κωνοῦν. Πλούτισαν καὶ θησαύρισαν οἱ ἀσυνείδητοι γιατροί, ἔχτισαν ἐπαύλεις. Ἀλλοίμονό μας! Θὰ γίνῃ σεισμὸς καὶ μόνο γιὰ τὸ **ἁμάρτημα αὐτὸ τῶν ἐκτρώσεων**. Εἶνε μικρότερη ἁμαρτία τὸ νὰ βάλῃς δυναμίτη καὶ νὰ τινάξῃς στὸν ἀέρα μιὰ ἐκκλησία ἀπὸ τὸ νὰ ξεριζώσῃς ἓνα παιδί μέσ' ἀπ' τὰ σπλάχνα σου. Τὸ παιδί σοῦ τὸ ἔδωσε ὁ Θεός, δὲν τὸ ἔκανες ἐσύ μὲ τὸ ἔνστικτο· τὸ ἔκανε ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία. Ἡ ἁγία Τριάς τὸ φύτεψε λουλούδι μέσ' στὴ γλάστρα σου, κ' ἐσύ πῆγες καὶ τὸ ξερρίζωσες. Ἄν ἔρθῃ ἡ γειτόνισσα καὶ σοῦ ξεριζώσῃ ἀπὸ τὴ γλάστρα τὸ βασιλικό, θὰ πιαστήτε καὶ θὰ γίνετε μαλλιά - κουβάρια. Κ' ἐδῶ ξερρίζωνεις μὲ τὰ χέρια σου τὸ λουλούδι τοῦ Θεοῦ! Κάποιος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας λέει, ὅτι γι' αὐτὰ τὰ ἁμαρτήματα πρέπει ὁ καθένας μας νὰ κλάψουμε, ἀδέρφια μου, – ξέρετε πόσο; Πρέπει νὰ χύσουμε τόσα δάκρυα ὅσο νερὸ εἶχε ἡ κολυμβήθρα ποὺ μᾶς βαπτίσανε!

Μὰ δὲν ἔχουμε δάκρυα. Στέρεψαν οἱ πηγές τῶν δακρύων, στέρεψαν οἱ καρδιές· ἔγιναν πέτρινες, ἀναίσθητες, πεπωρωμένες. Ἄλλ' ἂν δὲν ἔχουμε τόσα δάκρυα ὅσα εἶχε ὁ Δαυὶδ, ποὺ σηκωνόταν τὴ νύχτα καὶ μούσκευε τὴν

κλίνη του, ἂν δὲν ἔχουμε τὰ δάκρυα τῆς πόρνης καὶ τοῦ Πέτρου ποὺ «*ἔκλαυσε πικρῶς*» (Ματθ. 26,75), ἂν δὲν ἔχουμε τὰ δάκρυα τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἀσκητῶν, ἂς βροῦμε τοῦλάχιστον ἓνα δάκρυ. Ὅπως οἱ ἐπίτροποι βγάζουν δίσκο καὶ μαζεύουν τὸν ὄβολο τοῦ ἐκκλησιασματος, ἔτσι καὶ κάποιος ἄγγελος βγάζει ἓναν ἄλλο δίσκο. Καὶ τί ζητᾷ; Ἔνα δάκρυ! Θέλει ἀπ' ὅλους μας νὰ πάρῃ ἓνα δάκρυ, γιὰ νὰ τ' ἀνεβάσῃ μπροστὰ στὸ Θεό. **Ἔνα δάκρυ πραγματικῆς μετανοίας** εἶνε Ἰορδάνης ποταμὸς, κολυμβήθρα ποὺ σβήνει τὰ ἁμαρτήματα.

* * *

Εἶδαμε, ἀγαπητοί μου, δύο βαπτίσματα· τὸ ἓνα εἶνε στὰ μικρά μας τὰ χρόνια, τὸ δεύτερο εἶνε ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησι. Ὑπάρχει βέβαια κ' **ἓνα τρίτο βάπτισμα**. Αὐτὸ εἶνε ἀνώτερο ὄλων, κι ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα κι ἀπὸ τὴ μετάνοια. Ἄλλ' ἐμεῖς, βρωμερὰ σκουλήκια τῆς γῆς, κοράκια μαῦρα καὶ ἀπαίσια, δὲν τὸ ἀξίζουμε. Ποιό εἶν' αὐτό; Τὸ τρίτο βάπτισμα εἶνε, νὰ σ' ἀρπάξουν, νὰ σὲ κλείσουν μέσα, νὰ βάλουν ἓνα σταυρὸ κάτω, νὰ σοῦ ποῦν –Πάτησέ τον, νὰ πῆς –Ὅχι δὲν τὸν πατῶ! καὶ νὰ σὲ σφάξουν γιὰ τὸ Χριστό. Αὐτὸ εἶνε **τὸ βάπτισμα τοῦ αἵματος**, τὸ βάπτισμα ποὺ πῆραν οἱ ἅγιοι ὄχι μέσα στὰ νερά ἀλλὰ μέσα στὸ δικό τους αἷμα.

Τρία, λοιπόν, βαπτίσματα.

Ἀδελφοί μου! Πολλοὶ τὶς ἡμέρες τοῦ Δωδεκαήμερου πηγαίνουν στὰ Ἱεροσόλυμα, παίρνουν ἁγιασμένο νερὸ ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, κι ὅταν ἐπιστρέφουν τοὺς λένε *χατζῆδες*. Ἄν ὁμως ἐσεῖς δὲν μπορῆτε νὰ πάτε στὸν Ἰορδάνη, δὲν πειράζει. Γιατὶ μπορεῖ χίλιες φορὲς νὰ περάσετε τὸν Ἰορδάνη, κι ὁμως νὰ μὴ σβήσετε οὔτε μιὰ ἁμαρτία σας. Κάποιος **ἄλλος Ἰορδάνης** εἶνε κοντά μας τώρα. «*Ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου*» (Ἠσ. 12,3)· ἐλάτε, λέει, νὰ πάρετε νερὸ ἀπὸ 'κεῖ ποὺ πηγάζει ἡ σωτηρία.

Κοντά μας εἶνε, ἀδέρφια μου, τρεῖς Ἰορδάνηδες ποὺ τρέχουν. Ὁ ἓνας εἶνε ἡ κολυμβήθρα τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος· ἀπὸ 'κεῖ βγαίνουν **ἀγγελοῦδια**. Ὁ ἄλλος εἶνε τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας· ἀπὸ 'κεῖ βγαίνουν **ἅγιοι**. Καὶ ὁ τρίτος εἶνε τὸ αἷμα· ἀπὸ 'κεῖ βγαίνουν **μάρτυρες καὶ ὁμολογηταί**.

ὦ Θεέ μου, ὦ Χριστέ, ὦ Παναγία, τί μυστήρια ἔχει ἡ θρησκεία μας! Εἶνε ζωντανή. Ἄς τὰ πιστεύουμε. Ἄς τὰ λατρεύουμε. Ἄς εἴμαστε πιστά της τέκνα. Κι ἅμα φτάσῃ ἡ τελευταία ὥρα τῆς ζωῆς μας, νὰ σφραγίσουμε τὰ χεῖλη μας μὲ τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε...*» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Β' μέρος ἀπομαγνητοφωνημένης ὁμιλίας, ποὺ εἶνε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Βασιλείου Πειραιῶς τὴν 8-1-1961. Καταγραφή, διαιρέσεις καὶ διευθετήσεις 12-1-2003, ἐπανεκδόσεις 4-12-2017. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς συντομώσεις μέσα στὸ cd 22β'Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2064	Κυριακὴ ΛΒ' [ΙΕ' Λουκ.] (Α' Τιμ. 4,9-15) 21 Ἰανουαρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ Θεὸς σῶζει τοὺς πιστοὺς!

«...Ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὃς ἐστὶ σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν» (Α' Τιμ. 4,10)

Ο ἥρωισμὸς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἀγαπητοί μου, προκαλεῖ τὸ θαυμασμὸ καθενὸς ποὺ μελετᾷ τὴ ζωὴ του. Γιατὶ ὁ ἀπόστολος αὐτός, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι βέβαια, ἀντιμετώπισε θύελλες καὶ καταιγίδες πειρασμῶν, ὑποβλήθηκε σὲ θυσίες καὶ κόπους μεγάλους, ἀγωνίστηκε ἐναντίον ἰουδαίων καὶ ἐθνικῶν, δέχτηκε ὀνειδισμοὺς κι ἄκουσε ὕβρεις, φυλακίστηκε, ξυλοκοπήθηκε, λιθοβολήθηκε, κινδύνευσε πολλές φορές, πάλεψε μὲ ἀνθρωπόμορφα θηρία· ἔβλεπε μπροστά του τὸ θάνατο, καὶ τόσο εἶχε ἐξοικειωθῆ μὲ τὴν ἰδέα τοῦ θανάτου ὥστε ἔγραφε «*καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω*», πεθαίνω καθημερινῶς (Α' Κορ. 15,31).

Ἀληθινά! Ἡ ζωὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἶνε ζωὴ ἐνὸς ἥρωα, ἐνὸς μεγάλου ἥρωα τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, ποὺ ἀγωνίστηκε μὲ ἀκατάβλητο θάρρος ὄχι γιὰ ἓναν ἐπίγειο - ἐφήμερο σκοπὸ, ἀλλὰ γιὰ τὴ διάδοσι τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἐξάπλωσι τῆς Ἐκκλησίας του, τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ ἀντλοῦσε τὸ θάρρος αὐτό; Ποιὰ ἦταν ἡ μυστικὴ πηγὴ, ἀπ' τὴν ὁποία ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔπαιρνε ἀκατάπαυστα δυνάμεις γιὰ νὰ συνεχίσει τοὺς ἀγῶνες του;

* * *

Ὁ ἴδιος, ἀγαπητοί μου, στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, ἂν προσέξατε, ἀναφέρει κάτι τὸ ὁποῖο μᾶς δίνει τὴν ἐξήγησι τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ φαινομένου. Γράφοντας στὸ μαθητὴ του Τιμόθεο, τὸν πρῶτο ἐπίσκοπο τῆς Ἐφέσου, λέει τὰ ἐξῆς ἀξιωματικὰ λόγια: «*Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὃς ἐστὶ σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν*»· γι' αὐτό, λέει, καὶ κοπιᾶζουμε καὶ ὑπομένουμε χλευασμούς, γιὰτὶ ἔχουμε στηριξοὺς τὴν ἐλπίδα μας στὸ ζωντανὸ Θεό, ὁ ὁποῖος εἶνε σω-

τήρας ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα ἐκείνων ποὺ πιστεύουν σ' αὐτόν (Α' Τιμ. 4,10).

Ἡ πίστι, νὰ ἡ ἄγκυρα τοῦ Παύλου· αὐτὴ εἶνε ποὺ τὸν κρατοῦσε, αὐτὴ τὸν στηρίζε, αὐτὴ τὸν παρηγοροῦσε, αὐτὴ τὸν ἐνίσχυε· αὐτὴ τὴν ὥρα τῶν φοβερῶν πειρασμῶν του δὲν τὸν ἄφηνε νὰ καταποντισθῆ καὶ νὰ χαθῆ.

Πίστευε ὁ Παῦλος στὸ Θεό, στὸ «ζωντανὸ Θεό», ὄχι σὲ νεκρὰ καὶ ἄψυχα εἶδωλα, ποὺ δὲν βλέπουν, δὲν ἀκοῦνε, δὲν μιλᾶνε. Τὰ εἶδωλα εἶνε ὕλη ἀπὸ τὴ γῆ, μάρμαρο, ξύλο, μέταλλο, «ἀργύριον καὶ χρυσίον»· εἶνε «ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων» (Ψαλμ. 134,15), ἀνθρωποὶ τὰ κατασκεύασαν μὲ τὰ χέρια τους. Ὁ ἀπόστολος δὲν πίστευε στοὺς ἀπατηλοὺς «θεοὺς τῶν ἐθνῶν», σὲ πλάνες θεότητες ποὺ δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ «δαιμόνια» (ἔ.ἀ. 95,5).

Ὁ Παῦλος πίστευε στὸ «ζωντανὸ Θεό»· ἐκεῖνον ποὺ δὲν εἶνε δημιούργημα κανενός, ἀλλὰ εἶνε αὐτός ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντός. Ὁ Θεὸς τοῦ Χριστιανοῦ, ἐν ἀντιθέσει μὲ τοὺς «θεοὺς» αὐτοῦς, τὰ ἄψυχα εἶδωλα, τὰ νεκρὰ καὶ κουφὰ καὶ τυφλὰ καὶ βουβὰ κι ἀμίλητα ἰνδάλματα τοῦ κόσμου, εἶνε «Θεὸς ζῶν»· δηλαδή, ἀκούει καὶ ἀπαντᾷ, βλέπει καὶ διακρίνει, παρακολουθεῖ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων ὅπως φαίνονται ἐξωτερικὰ καὶ σταθμίζει τὰ ἐσωτερικὰ κίνητρα ἀπ' τὰ ὁποῖα προέρχονται. Δὲν μένει ἀδιάφορος ἀπέναντι στὰ ποιήματά του, ἀλλὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ πλάσματά του· μεριμνᾷ, συντηρεῖ καὶ κυβερνᾷ τὸν κόσμον του. Προστατεύει καὶ σῶζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἰδίως ὅμως ἐκείνους ποὺ πιστεύουν σ' αὐτόν καὶ ζοῦν σύμφωνα μὲ τὸ ἅγιο θέλημά του καὶ τὶς θεῖες ἐντολές του.

Ἡ πίστι λοιπόν, αὐτὴ στάθηκε ἡ μυστικὴ πηγὴ τοῦ θάρρους, τῆς ὑπομονῆς, τῆς αὐταπαρνήσεως τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἀλλὰ καὶ τῶν

ἄλλων ἀποστόλων καὶ ὄλων τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἁγίων τῆς πίστεώς μας, ποὺ καθένας τους σήκωσε τὸ δικό του σταυρό.

Αὐτὴ τὴν πίστι, ἀγαπητοί μου, **νὰ καλλιερ- γήσουμε κ' ἐμεῖς**· καὶ νὰ τὴ φυλάξουμε βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά μας, ἂν ἔχουμε ἀποφασίσει νὰ βαδίσουμε σταθερὰ καὶ μέχρι τέλους τὸ δύσκολο δρόμο τῆς ἀρετῆς.

Ὁ Θεὸς μας εἶνε ὁ σωτήρας «*πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν*»· σῶζει δηλαδὴ βέβαια ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ἀφοῦ ὄλοι εἶνε δικά του πλάσματα, ἰδιαίτερος ὅμως **σῶζει ὄσους ἔχουν πίστι σ' αὐτόν**, τὸν γνώρισαν, τὸν ἐπικαλοῦνται κι ἀπολαμβάνουν τὴ χάρι του. Αὐτὴ ἡ βεβαίωσι τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ποὺ δὲν εἶνε μιὰ παρηγοριὰ μὲ λόγια ἀλλὰ βγαίνει μέσα ἀπ' τὴ ζωὴ του, εἶνε γιὰ μᾶς ἡ καλύτερη βοήθεια ποὺ μποροῦσε νὰ μᾶς δοθῆ.

Χωρὶς τὴν πίστι αὐτὴ, χωρὶς τὴν πεποίθησι ὅτι ἀπὸ πάνω μας στέκει προστάτης παντοδύναμος ὁ Κύριός μας, εἶνε δύσκολο –γιὰ νὰ μὴν ποῦμε ἀδύνατο– νὰ κάνουμε ἔστω καὶ ἕνα βῆμα καὶ νὰ προχωρήσουμε. Μπροστὰ στὰ ἐμπόδια τοῦ κόσμου, τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὶς ἀπειλὲς τοῦ ἐχθροῦ δειλία θὰ καταλάβῃ τὶς ψυχές μας, πανικός θὰ μᾶς κυριεύσῃ καὶ τρομαγμένοι θὰ τραποῦμε σὲ φυγὴ, θὰ ἐγκαταλείψουμε τὸν ἀγῶνα ποὺ ἀρχίσαμε, θὰ προδώσουμε τὶς ἀρχές ποὺ θέσαμε στὸν ἑαυτό μας, θὰ γελοιοποιηθοῦμε στὰ μάτια τοῦ κόσμου ποὺ περιέργος μᾶς παρακολουθεῖ.

Προστάτης πάνω μας εἶνε ὁ Θεός. Ἄμφιβάλλουμε; Ἄν ἀμφιβάλλουμε, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ μελετήσουμε τὴν ἱστορία, τοὺς βίους τῶν ἁγίων, σύγχρονα παραδείγματα πιστῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ δοῦμε πῶς ὁ Θεὸς προστατεύει μὲ μιὰ τελείως ἐξαιρετικὴ φροντίδα καὶ εὐνοια τοὺς πιστοὺς του δούλους καὶ τοὺς σῶζει μὲ χίλιους τρόπους ἀπὸ μύριους κινδύνους. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος βεβαιώνει· «*Ὁἶδε Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ ῥύεσθαι*» (β' Πέτρ. 2,9), γνωρίζει ὁ Κύριος τρόπους μὲ τοὺς ὁποῖους σῶζει στὴν κατάλληλη στιγμή τοὺς πιστοὺς του δούλους ἀπὸ τὸν πειρασμό.

Ναί, τοὺς σῶζει! Τί καὶ ἂν ὁ σατανᾶς μαίνεται ἐναντίον τῶν πιστῶν Χριστιανῶν; τί καὶ ἂν οἱ πιστοὶ εἶνε λίγοι καὶ οἱ ἐχθροὶ τους πολλοὶ - ἀναρίθμητοι; τί καὶ ἂν οἱ εὐσεβεῖς εἶνε σὰν τὰ ἄκακα ἀρνάκια καὶ οἱ ἐχθροὶ τους σὰν λύκοι ἔτοιμοι νὰ τοὺς κατασπαράξουν; τί καὶ ἂν οἱ πιστοὶ εἶνε ἀγράμματοι, ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ καυχῶνται γιὰ τὶς γνώσεις τους καὶ τὶς ἐπιστῆμες τους; Ἀπ' ὅλα ὁ Κύριος σῶζει τὰ παιδιὰ του.

Ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν εἶνε μεγάλος. «*Τὶς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;*» (Ψαλμ. 76,14). Ποιὸς μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μαζί του; «*Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν*» (Βαρ. 3,36). Ποιὸς εἶνε ὁμοῖος μ' αὐτόν (βλ. β' Παρ. 6,14; Ψαλμ. 34,10· 70,19· 85,8). Κανεῖς. Αὐτοὺς λοιπόν, ποὺ ἐλπίζουν σ' αὐτόν, ἐφ' ὅσον τὸν πιστεύουν καὶ τὸν ἐπικαλοῦνται, δὲν θὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ χαθοῦν. Αὐτὸς θὰ χαλινώσῃ τὴν ὁρμὴ καὶ τὴν ἐπιθετικότητα τοῦ σατανᾶ· αὐτὸς θὰ πυκνώσῃ τὴ μικρὴ τους φάλαγγα μὲ μαχητὰς ποὺ καθένας τους θὰ μπορῆ νὰ τρέπῃ σὲ φυγὴ μυριάδες ἐχθροὺς (πρβλ. Δευτ. 32,30, 1ησ. Ναυὴ 23,10)· αὐτὸς θὰ ἀναδείξῃ τὰ ἀρνάκια σὲ λέοντας πῦρ πνέοντας (πρβλ. β' Μακ. 9,7) καὶ θὰ τοὺς δώσῃ τὴ νίκη. Αὐτὸς θὰ «*κατασχύνη τοὺς σοφούς*» (Α' Κορ. 1,27). Αὐτὸς... Ὡ, ἐὰν ἔλειπε ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ, οἱ Χριστιανοὶ θὰ εἶχαν σβῆσει ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς· γιὰ τὴν φύσει ἀδύνατον νὰ νικῆσουν οἱ λίγοι τοὺς πολλοὺς, οἱ ἀσθενεῖς τοὺς ἰσχυροὺς, οἱ μωροὶ τοὺς σοφοὺς (βλ. ἔ.ἀ. 1,25).

Ὁ Θεὸς σῶζει τοὺς πιστοὺς! Καὶ πῶς ὄχι; Ἀφοῦ φροντίζει γιὰ ὄλους καὶ γιὰ ὅλα –καὶ ἡ φροντίδα του ἐπεκτείνεται καὶ φτάνει μέχρι καὶ τὰ τελευταῖα πλάσματα τῆς δημιουργίας του, μέχρι καὶ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, μέχρι καὶ τοὺς κακούργους καὶ τοὺς ἀχαρίστους–, πῶς δὲν θὰ φροντίσῃ καὶ δὲν θὰ προστατεύσῃ ἐκείνους ποὺ μέρα καὶ νύχτα ἔχουν τὴν καρδιά τους στραμμένη σ' αὐτόν, καὶ ἀπ' αὐτόν περιμένουν βοήθεια, προστασία, ἔλεος, δικαίωσι; Εἶνε δυνατόν ὁ Θεὸς νὰ «*μὴ ποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ τῶν βοῶντων πρὸς αὐτόν ἡμέρας καὶ νυκτὸς καὶ μακροθυμῶν ἐπ' αὐτοῖς;*» Ἀδύνατον. Ἀργεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ. **Μπορεῖ νὰ ἀναβάλλῃ, σύντομα ὅμως θὰ κἀνῇ τὴν ἐπέμβασί σου.** «*Λέγω ὑμῖν ὅτι ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν ἐν τάχει*» (πρβλ. Λουκ. 18,7).

Μὲ τὴν πίστι αὐτὴ, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε «*σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν*», νὰ προχωροῦμε κ' ἐμεῖς στὴ ζωὴ μας γεμάτοι **ἐλπίδα**, ὅτι ὁ Κύριος θὰ μᾶς σώσῃ «*ἀπ' τὸ στόμα λιονταριοῦ*» καὶ «*ἀπὸ παντὸς ἔργου πονηροῦ*» καὶ θὰ ἀσφαλίσῃ τὶς ψυχές μας «*εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὴν ἐπουράνιον*», σύμφωνα μὲ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐπιστολὴ του στὸν Τιμόθεο· «*ὁ Κύριός μοι παρέστη καὶ ἐνεδυνάμωσέ με... καὶ ἐρρύσθη ἐκ στόματος λέοντος. καὶ ῥύσεται με ὁ Κύριος ἀπὸ παντὸς ἔργου πονηροῦ καὶ σώσει εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὴν ἐπουράνιον*» (β' Τιμ. 4,17-18). Ἀμήν, γένοιτο!

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἄρθρο ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας «Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός» (Μεσολόγγι, φ. 234-235/1-11 Φεβρ. 1940, σ. 11-12). Μεταγλωττίσις στὴν ὁμιλουμένη σήμερα, μετονομασία καὶ μικρὴ ἀνάπτυξις 6-12-2017.

Τὸ φυλλάδιό διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2065	Κυρ. Τελώνου & Φαρισαίου (Λουκ. 18,10-14) 28 Ἰανουαρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἵπερηφάνεια, τὸ μεγαλύτερο ἀμάρτημα

«Πᾶς ὁ ὑψῶν ἐαυτὸν ταπεινωθήσεται» (Λουκ. 18,14)

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, μπορῆ κανεὶς ἀπὸ σᾶς ἐνὰ μοῦ δεῖξῃ ἓνα νησί πού νὰ μὴ τὸ βρέχη ἢ θάλασσα, τότε μπορεῖ νὰ βρεθῆ καὶ ἄνθρωπος πού νὰ μὴ τὸν πλήττουν τὰ κύματα τῆς ἀμαρτίας. Καὶ μία μέρα ἀκόμα ἂν εἶνε ἡ ζωὴ του, δὲν τὴν ἀποφεύγει (βλ. Ἰωβ 4,17· 14,4-5. Παρ. 20,9). **Εἶνε ἀμαρτωλὸς ὁ ἄνθρωπος!** τὸ φωνάζει ἡ ἴδια ἡ συνειδησί του, τὸ φωνάζει ἡ παγκόσμιος ἱστορία, τὸ φωνάζει πρὸ παντὸς τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ἐκείνη ἡ μακαρία φωνὴ πού ἀκούσαμε, «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ» (Λουκ. 18,13), ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ ἄλλες πολὺωρες προσευχές· αὐτὴ ἀνέβασε ἀπὸ τῆ γῆ στὸν οὐρανὸ ἓναν ἀμαρτωλό. Αὐτὴ εἶνε προσευχὴ καὶ κάθε ἄλλου ἀνθρώπου πού δὲν ἄφησε τὴ συνειδησί του νὰ πωρωθῆ.

Ἄμαρτωλὸς ὁ ἄνθρωπος κάθε ἐποχῆς, μὰ **πρὸ παντὸς ἀμαρτωλός**, στὸ τετράγωνο καὶ στὸν κύβο, **ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος μας**. Μπορεῖ κανεὶς ν' ἀπαριθμήσῃ τὰ ἀμαρτήματα τοῦ συγχρόνου κόσμου; Εὐκολώτερο εἶνε νὰ μετρήσῃ τοὺς κόκκους τῆς ἄμμου τῆς θαλάσσης ἢ τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἢ τίς σταγόνες τῶν ὠκεανῶν, παρὰ τὰ ἀμαρτήματα πού διαπράττονται, μικρὰ καὶ μεγάλα, κρυφὰ καὶ φανερά, ἐν οἴκῳ καὶ ἐν δῆμῳ, σὲ ὅποιοδῆποτε σημεῖο τοῦ κόσμου. Οἱ ἄγγελοι ἀσφαλῶς θὰ ἔχουν σημειώσῃ στὰ μητρώα τους τὸν αἰῶνα μᾶς ὡς τὸν πιὸ ἀμαρτωλὸ αἰῶνα τῆς ἱστορίας.

Ἄμαρτωλὸς ὁ ἄνθρωπος. Ἄλλ' ἐάν σᾶς ρωτήσω, **ποιὰ εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες τῆς ἀμαρτίες**, τί θ' ἀπαντήσετε; εἶνε ὁ φόνος, ἡ ψευδορκία, ἡ ἀσέβεια στοὺς γονεῖς, τὰ ἀμαρτήματα τῆς σαρκός, ἡ ἀχαριστία, ἡ βλασφημία τῶν θείων;... Ὅχι, ἀγαπητοί μου.

Ἀσφαλῶς αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀκόμη εἶνε σοβαρὰ καὶ κλείνουν τὴν θύρα τοῦ παραδείσου. Ἀλλὰ πάνω ἀπ' αὐτά, στὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδος, εἶνε ἓνα ἀμάρτημα πού ἐπάνω στὴ ζυγαριὰ τοῦ Θεοῦ ζυγίζει περισσότερο. Ποιὸ νὰ ἔναι αὐτό; Ἕνας μοιχὸς ἢ πόρνος ἢ ἄδικος ἢ ἀχάριστος

ἢ καὶ φονιάς κ' ἐγκληματίας, ἔρχονται στιγμὲς πού ἀναλογίζεται τὸ ἀμάρτημά του, τὰ θύματα πού ἔχει δημιουργήσει, τὴν αἰώνια κόλασι πού τὸν περιμένει, καὶ πέφτει μπροστὰ στὸν Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου καὶ λέει «Χριστέ, συχώρεσέ με». Ἕνας μόνο στέκεται ὄρθιος, σὰν κολώνα καὶ πάσσαλος, καὶ δὲν λυγίζει νὰ ζητήσῃ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ· καὶ ἡ ἀμαρτία του, ἡ ἀβυσσώδης, πού ἐμεῖς δὲν τὴν ὑπολογίζουμε ἀλλὰ οἱ ἄγγελοι καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἱστορία καὶ ἡ ψυχολογία καὶ πρὸ παντὸς τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο σήμερα τὴ βαθμολογοῦν ὡς τὴν βαρύτερη ἀμαρτία – ποιά εἶνε, ἀδελφοί μου; **Εἶνε ἡ ὑπερηφάνεια.**

– Ὡστε ἡ ὑπερηφάνεια εἶνε **τόσο μεγάλο κακό**, ὥστε κατατάσσεται στὴν πρώτη γραμμὴ;...

Σᾶς φαίνεται, ἀγαπητοί μου, αὐτὸ ὑπερβολικό. Ἀλλὰ σᾶς κάνω μία ἐρώτησι, ἐπάνω στὴν ὁποία ἔστυψαν τὰ μυαλά τους καὶ φιλόσοφοι χωρὶς νὰ βροῦν ἀπάντησι. Ἡ ἐρώτησι εἶνε· πόθεν τὸ κακό; **ἀπὸ ποῦ εἰσέβαλε τὸ κακὸ στὸν κόσμο;** Μήπως ἀπ' τὸ Θεό; Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἔναι ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ. Μήπως ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο; Οὔτε· γιατί ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ θῦμα τοῦ κακοῦ. Τότε ἀπὸ ποῦ ἦρθε ἡ συμφορὰ; Κατὰ τὴ Γραφὴ τὸ κακὸ προῆλθε **ἀπὸ τὸ σατανᾶ**, αὐτὸς εἶνε ὁ ἐφευρέτης τῆς ἀμαρτίας. Καὶ ποιά ἀμαρτία διέπραξε;

Προηγουμένως ὁ σατανᾶς **ἦταν τὸ λαμπρότερο ἄστρο**. Γιατὶ ὅπως ὑπάρχουν ὑλικά ἄστρα, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ **πνευματικὰ ἄστρα** (βλ. καὶ Dante Alighieri, «Παράδεισος», 3ο βιβλίο τοῦ ἔργου Ἡ Θεία Κωμωδία). Ὁ παράδεισος εἶνε γεμάτος ἀπὸ τέτοια ἄστρα· ὄχι ὑλικά πού μιά μέρα θὰ σβήσουν ὅπως ὅλο τὸ σύμπαν, ἀλλὰ πνευματικὰ πού ποτέ ὁ χρόνος δὲν θὰ τὰ σβήσῃ, ὅπως εἶνε π.χ. οἱ μεγάλοι **πατέρες τῆς Ἐκκλησίας** (Γρηγόριος, Βασίλειος, Χρυσόστομος κ.λπ.), γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει «**ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος**» (δοξ. ἁγ. Πατέρ.). Πρὶν ἀπὸ τοὺς ἁγίους πατέ-

ρας, αστέρες και φῶτα μεγάλα εἶνε οἱ ἄγγελοι, καὶ πρῶτος μέσα στὰ πλήθη ἐκεῖνα, ἄγγελος ποὺ φωσφόριζε καὶ σελάγιζε στὸ νοητὸ στερέωμα, ἦταν ὁ «**ἔωσφόρος**». Τὸ ὄνομα αὐτὸ στὴν ἁγία Γραφή σημαίνει καὶ τὸν αὐγερινό, τὸν γνωστὸ πλανήτη Ἄφροδιτη· κατὰ λέξιν σημαίνει «αὐτὸν ποὺ φέρει τὴν ἔω, δηλαδή τὴν αὐγή, καὶ προμηνύει τὴν ἀνατολή» (Ψαλμ. 109,3). Κυρίως ὁμως σημαίνει τὸν **σατανᾶ**, καὶ δηλώνει ἀκριβῶς τὸ κάλλος, τὴν ὠραιότητα καὶ λαμπρότητα ποὺ εἶχε. Ὁ ἔωσφόρος λοιπόν, ὁ πρωτοστάτης ἄγγελος ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ θρόνο τοῦ Ὑψίστου, ἔπεσε (Ἦσ. 14,12)· ἔπεσε ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ «ὡς ἀστραπή», ἀκαριαῖα - στὴ στιγμή, ὅπως ἡ ἀστραπή, ἔτσι τὸν εἶδε ὁ Κύριος (Λουκ. 10,18).

Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα· **πῶς ἔπεσε ὁ ἔωσφόρος;** (Ἦσ. ἔ.ἀ.), ποιά ἦταν ἡ ἁμαρτία του ποὺ τὸν γκρέμισε ἀπ' τὸν οὐρανὸ; Ἡ Γραφή ἀπαντᾷ. Ὁ ἔωσφόρος δὲν εἶχε ὑλικὸ σῶμα· ἡ ἁμαρτία του δὲν ἦταν οὔτε μοιχεία οὔτε πορνεία οὔτε κλοπή, κάτι ἀπ' αὐτὰ ποὺ διαπράττει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σῶμα του· ἡ ἁμαρτία ποὺ διέπραξε τὸ ἄυλο πνεῦμα ἦταν ἁμαρτία ἄυλη, πνευματικὴ ἁμαρτία, ἦταν ἡ **ὑπερηφάνεια**.

Ἄνοιξτε σᾶς παρακαλῶ τὸν προφήτη Ἡσαΐα (βλ. Ἦσ. 14,13-15), κ' ἐκεῖ θὰ δῆτε τί λέει. Εἶπε μέσα στὴ σκέψι του ὁ ἔωσφόρος· Μικρὴ εἶν' ἡ θέσι ποὺ κατέχω, πρέπει νὰ ὑψωθῶ· θ' ἀνεβῶ στὸν οὐρανὸ πάνω ἀπ' τὰ σύννεφα, θὰ στήσω τὸ θρόνο μου πάνω ἀπ' τ' αστέρια, θὰ γίνω ὅμοιος μὲ τὸν Ὑψιστο(!). Καὶ μόλις ἔκανε αὐτὴ τὴν ὑπερήφανη σκέψι, **κατέπεσε στὸν ἔδη**. Κι ὄχι μόνο ὁ ἴδιος ἀλλά, ὅπως λέει ἡ Ἀποκάλυψις συμβολικά, μὲ τὴν οὐρά του παρέσυρε καὶ τὸ ἓνα τρίτο τῶν ἀστέρων, δηλαδή ἀγγέλους ποὺ ἔγιναν δαίμονες (Ἀπ. 12,4). Καὶ τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ποὺ τὴν ἀκοῦμε κ' ἐμεῖς στὴν θεία λειτουργία, «**στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου...**» (θ. Λειτουργ.), ἡ σάλπιγγα ποὺ σήμανε συναγερμὸ καὶ ἐγρήγορσι ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων γιὰ νὰ μείνουν πιστοὶ στὸν Κύριο.

Ἡ ὑπερηφάνεια λοιπόν γκρέμισε **ἀπ' τὸν οὐρανὸ** τὸν ἔωσφόρο καὶ πλήθος ἀγγέλους· γκρέμισε ἔπειτα **στὴν Ἐδὲμ** τοὺς πρωτοπλάστους ποὺ ἔμειναν ἀμετανόητοι στὴν παρακοή τους, γκρέμισε **στὴ Βαβέλ** μὲ τὴ σύγχυσι τῶν γλωσσῶν ἐκείνους ποὺ ξεκίνησαν νὰ χτίζουν πύργο ποὺ θὰ ἴφτανε μέχρι τὰ ἄστρα, γκρέμισε ἰσχυροὺς καὶ ὑπερηφάνους ὅπως π.χ. τὸν πάνοπλο **Γολιάθ** μὲ τὴ σφεντόνα ἐνὸς Δαυΐδ. Ὁ Κύριος, ὅπως ἔψαλε ἡ Παναγία, «**καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινοὺς**» (Λουκ. 1,52).

Ἄς ρίξει καθένας μας ἓνα βλέμμα στὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς του. **Δὲν ὑπάρχει θνητὸς** πάνω στὴ

γῆ, **ποὺ νὰ μὴν ἔχη μέσα του ὑπερηφάνεια**. Ἄλλος ὑπερηφανεύεται γιὰ τὴν ὠραιότητά του, ἄλλος γιὰ τὴ σωματικὴ του δύναμι, ἄλλος γιὰ τὴ γνῶσι καὶ ἐπιστήμη του, ἄλλος γιὰ τὰ πλούτη του, ἄλλος γιὰ τὰ παιδιὰ του, ἄλλος γιὰ τὴ γυναῖκα του, ἄλλος γιὰ τὴν πατρίδα του, ἄλλος γιὰ ὅ,τιδήποτε ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθά. Μέσ' στὴ ρίζα τῆς ὑπάρξεώς μας εἶνε ἡ ὑπερηφάνεια.

Τ' ἀποτελέσματα τῆς ὑπερηφανείας ποιά εἶνε, ἀγαπητοί μου; Ἡ ἱστορία παλαιότερη καὶ νεώτερη μὲ μύρια παραδείγματα, καθὼς καὶ ἡ σύγχρονη πεῖρα, ὑπογράφουν ἐκεῖνο ποὺ εἶπε τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Λυτρωτοῦ μας, ὅτι «**πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται**» (Λουκ. 14,14· βλ. καὶ 14,11). Αὐτὸ εἶνε νόμος ποὺ θέσπισε ὁ Κύριος.

Σᾶς παρακαλῶ σήμερα, ἀνοιξτε τὸν προφήτη Ἡσαΐα καὶ θὰ βρῆτε κάποια φοβερὰ χωρία (βλ. Ἦσ. 6,11· 24,6-13). Λέει ἐκεῖ, προφητεύοντας πρὶν ἀπὸ ὄχτακόσα χρόνια, ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερηφανείας θὰ ἔρθῃ ἡμέρα ποὺ οἱ πόλεις θὰ ἀδειάσουν, θὰ μείνουν ἔρημες, ἀκατοίκητες, **ἡ γῆ θὰ ἐρημώσῃ**, οἱ ἄνθρωποι θὰ λιγοστέσουν. Ἐπειδὴ τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ ὑπερηφανεύονται, θὰ ταπεινωθοῦν· θὰ γίνῃ «**Ἀρμαγεδῶν**» καὶ «**σεισμὸς μέγας**» (Ἀπ. 16,16,18)· καὶ μέσα στὰ ἐρείπια θὰ ταφοῦν στρατηγοὶ καὶ βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες καὶ ἐπιστήμονες πυρηνικῶν ἐρευνῶν. Ἡ ὑπερηφάνεια εἶνε ὀλέθριο κακό.

* * *

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μου, καὶ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία σήμερα παρουσιάζει μπροστά μας **δύο εἰκόνες**, τὴ μαύρη εἰκόνα τοῦ ὑπερήφανου ἀνθρώπου ποὺ μιμεῖται τὸ δαίμονα, καὶ τὴ φωτεινὴ εἰκόνα τοῦ ταπεινοῦ. Ὁ ὑπερήφανος κάνει ἐχθρὸ τὸ Θεό· καὶ ὅποιος πάει κόντρα μὲ τὸ Θεό, ὅποιος κι ἂν εἶνε, θὰ γίνῃ στάχτη.

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας ἀνοίγει τὸ Τριῶδιο. Κρεμάει ἀπὸ τὰ ἄστρα **μιὰ σκάλα** καὶ μᾶς λέει· Προχωρεῖτε, ἀνεβαίνετε, γίνετε ἀστροναῦτες τοῦ πνεύματος! Ἐβδομήντα ἡμέρες διαρκεῖ ἡ περίοδος αὐτῆ. Σήμερα εἶνε ἡ πρώτη ἡμέρα. Ἡ τελευταία θὰ εἶνε τὸ Μέγα Σάββατο, ὅταν ὁ ἱερεὺς σκορπίζοντας δαφνόφυλλα μέσα στὸ ναὸ θὰ λέῃ «**Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τὴν γῆν...**» (Ψαλμ. 81,8). Ἐμπρός! σαλπίζει τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο.

Ἄς ἀνεβοῦμε τὴ σκάλα αὐτῆ. Τὸ πρῶτο σκαλὶ γράφει ἐπάνω· **Ταπεινωθῆτε!** Ἄς ταπεινωθοῦμε, ἄς κλάψουμε, ἄς πενθήσουμε, ἄς γίνουμε ἐλαφροὶ σὰν φτερωτοὶ ἄγγελοι, καὶ τότε θὰ φτάσουμε στὰ ὕψη τῶν οὐρανῶν, γιὰ νὰ ὑμνοῦμε ἐκεῖ μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος